

РЕШЕНИЕ

№ 1144

гр. Пловдив, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Мария М. Дългичева

при участието на секретаря Радка Ст. Цекова
като разглежда докладваното от Мария М. Дългичева Гражданско дело №
20215330120098 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 237 и сл. ГПК.

Гаранционен фонд е предявил против С. И. И. осъдителен иск с правно основание чл. 588, ал.7 КЗ за заплащане на сумата от 1 055, 76 лв., представляваща изплатено от ищеца в полза на третото увредено лице И. Г. Д. застрахователно обезщетение за имуществени вреди по щета № ***** г., дължимо от ответника – делинквент, който към момента на настъпване на пътно-транспортното произшествие – 17.02.2019 г., е управлявала лек автомобил ***** без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.12.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 17.02.2019 г., около 18.40 ч., при движение в гр.*, ответникът С.И., управлява***** като неспособен водач и движейки се с несъобразена с пътните условия скорост, губи контрол над управление на мотоциклета и удря правомерно паркирания л.а ***** с рег. № *****, собственост на И. Г. Д.. Сочи се, че в нарушение на разпоредбите в КЗ ответникът е управлявал моторното превозно средство без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Вследствие на реализираното от ответника ПТП лекият автомобил бил увреден, а на неговия собственик била изплатена сумата от 1 055, 76 лв., представляващи обезщетение за причинените на автомобила имуществени вреди. Ответникът бил поканен да възстанови платеното, но до момента плащане не е извършвано. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявения иск, ведно със законните последици. Претендира разноски.

Ответникът С. И. И. не е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от

фактическа и правна страна:

Районен съд – Пловдив е сезиран с обективно съединени установителни искове с правно основание **чл. 558, ал.7 КЗ**.

В случая са налице предпоставките, установени в разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ГПК, поради което и съдът е прекратил съдебното дирене и е постановил, че следва да се произнесе с решение съобразно заявеното от ответника признание на иска.

Признанието на иска е процесуално действие на ответника, с което той заявява, че се отказва от защита срещу иска, защото искът е основателен, като за прилагане на разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ГПК следва да е налице и кумулативно изявление на ищеца за постановяване на решение по чл. 237 ГПК.

Признанието на иска е свързвано със специфични правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 237 ГПК признанието на иска е основание за прекратяване на съдебното дирене и постановяване на решение с оглед признанието, при такова искане от ищеца. Т.е. съдът преустановява извършването на по-нататъшни действия по събирането и преценката на доказателствата, установяващи въведените твърдения, и следва да постанови съдебен акт, без да изследва основателността на иска и да прави собствени фактически и правни изводи по предмета на спора. Искът следва да бъде уважен така, както е предявен.

В случая така установените от законодателя кумулативно изискуеми предпоставки за постановяване на решение при признание на иска са налице, доколкото ответникът в проведеното на 28.03.2022 г. открито съдебно заседание е заявил, че признава иска. Ищецът, чрез процесуалния му представител, е поискал постановяване на решение при признание на иска.

Не са налице и отрицателните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 237, ал. 3 ГПК, а именно – признатото право да противоречи на закона или на добрите нрави или да е признато право, с което страната не може да се разпорежда. Исковата претенция не е от категорията на тези искове, за които законодателят изрично е постановил изключение за приложението на разпоредбата на чл. 237 ГПК - по брачни искове - чл. 324 ГПК; по искове за гражданско състояние - чл. 334 ГПК и по иск за поставяне под запрещение - чл. 339 ГПК.

По така изложените съображения предявеният иск следва да бъде уважен, като в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК се присъдят сторените от последния разноси в настоящото производство, съобразно приложения списък по чл.80 ГПК. Ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 50 лв., която следва да се присъди.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. И. И., ЕГН *****, с адрес*****, да заплати на Гаранционен фонд, със седалище и адрес на управление гр. *****, сумата от 1 055, 76 лв., представляваща изплатено от ищеца в полза на И. Г. Д. – собственик на увредения

л.а. „*****“, застрахователно обезщетение от 1 055, 76 лв., която сума е дължима от ответника – делинквент, който е реализирал на 17.02.2019 г. пътно-транспортно произшествие, като е управлявал ***** като неспособен водач и без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.12.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД СВ. ИЛ. ИЛЧ. да заплати на Гаранционен фонд сумата от 50 лв. – разноси в производството по гр.д. № 20098/2021 г. на Районен съд – Пловдив.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____